सङ्कल्पक्रियया, 'श्रद्धामुपासते', अत्यादरेणोपासत इत्यर्थः । 'हविः', अपि 'श्रद्धया', इव 'हूयते' ॥

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह । "श्रद्धां प्रातर्हवामहे [७] । श्रद्धां मध्यन्दिनं परि । श्रद्धाꣳ सूर्य्यस्य निम्रुचि । श्रद्धे श्रद्धापयेह मा" इति । 'श्रद्धां' श्रद्धाख्यां देवीं, 'प्रातर्हवामहे' प्रातः काले समाह्वयामः, तथा 'मध्यन्दिनं 'परि' मध्यन्दिन-समीपमपि, श्रद्धामाह्वयामः । 'सूर्य्यस्य', 'निम्रुचि' अस्तमय-वेलायामपि, श्रद्धामाह्वयामः । हे 'श्रद्धे', देवि 'इह' कर्मणि, 'मां' 'श्रद्धापय' विश्वासयुक्तं कुरु ॥

अथ हविषो याज्यामाह । "श्रद्धा देवानधिवस्ते । श्रद्धा विश्वमिदं जगत् । श्रद्धां कामस्य मातरं । हविषा वर्द्धयामसि" इति । इयं 'श्रद्धा', देवी 'देवानधिवस्ते' देवेष्वधिवसति, 'विश्वं' सर्व्वम्, 'इदं जगत्', 'श्रद्धा', सेयं इच्छा विश्वासव्यति-रेकेण कस्यापि व्यवहारस्याभावात् 'कामस्य मातरं' काम्य-मानफलस्योत्पादिकां, 'श्रद्धां', देवीम्, अनेन 'हविषा', 'व-र्द्धयामसि' अभिवृद्धां सन्तुष्टां कुर्मः ॥

यदुक्तं सूत्रकारेण, ब्रह्मण ऋषभमिति तस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोऽनुवाक्यामाह । "ब्रह्म जज्ञानं प्रथमं पुरस्तात् । विसीमतः सुरुचोवेन आवः । सबुध्न्याः उपमा अस्य विष्ठाः [८] । सतश्च योनिमसतश्च विवः" इति । यदेतज्जगत् का-रणं 'ब्रह्म' सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादि श्रुतिप्रसिद्धं, तदे-तत्, 'प्रथमं' सृष्ट्यादौ, 'जज्ञानं' जगदाकारेणोत्पद्यमानं